

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 35/09-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. februára 2009 predbežne prerokoval sťažnosť Š. K., B., zastúpeného advokátom JUDr. J. U., K., vo veci namietaného porušenia základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 25/2006 a jeho rozsudkom (v časti o zmene rozsudku a zamietnutého vzájomného návrhu) z 15. januára 2007 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cdo 156/2007 a jeho rozsudkom (v časti o zamietnutí dovolania) z 21. augusta 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Š. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. decembra 2008 doručená sťažnosť Š. K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na

nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 25/2006 a jeho rozsudkom (v časti o zmene rozsudku a zamietnutého vzájomného návrhu) z 15. januára 2007, ako aj postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cdo 156/2007 a jeho rozsudkom (v časti o zamietnutí dovolania) z 21. augusta 2008.

2. Zo sťažnosti a k nej pripojených písomností vyplýva, že sťažovateľ bol odporcom v konaní o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnosti a určenie práva vecného bremena vedenom na Okresnom súde Košice – okolie (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 14 C 251/2002. Okresný súd rozsudkom z 27. septembra 2005 zrušil podielové spoluvlastníctvo účastníkov k rodinnému domu a vyporiadal ho tak, že predmetnú nehnuteľnosť prikázal do výlučného vlastníctva odporcu (t. j. sťažovateľa), ktorému súčasne uložil povinnosť zaplatiť sumu 80 000 Sk z titulu úhrady spoluvlastníckeho podielu. Okresný súd taktiež určil vlastníkom v rozsudku označených pozemkových nehnuteľností povinnosť strpieť bezodplatné užívanie týchto nehnuteľností každému vlastníkovi, spoluvlastníkovi či oprávnenému užívateľovi predmetného rodinného domu.

O odvolaní navrhovateľa rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 5 Co 25/2006 z 15. januára 2007 tak, že potvrdil prvostupňový rozsudok vo výroku o zrušení podielového spoluvlastníctva účastníkov k rodinnému domu, zmenil rozsudok vo výroku o vyporiadaní podielového spoluvlastníctva účastníkov k uvedenému domu a tento dom prikázal do výlučného vlastníctva navrhovateľa, ktorému uložil povinnosť zaplatiť sťažovateľovi sumu 159 332 Sk. V ostatnej časti zmenil rozsudok tak, že vzájomný návrh zamietol.

Rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť 23. marca 2007.

3. Podľa názoru sťažovateľa bolo rozhodnutie odvolacieho súdu „Nelogické, protizákonné a prekvapujúce... v tej časti, v ktorej zmenil rozsudok súdu prvého stupňa

a zamietol vzájomnú žalobu žalovaného sťažovateľa na určenie práva zodpovedajúcemu vecnému bremenu. Vychádzajúc výlučne z dôkazov vykonaných súdom prvého stupňa vyvodil odvolací súd opačný skutkový záver... Z nesporne zisteného skutkového stavu odvolací súd vyvodil úplne opačný záver, že žalovaný nepreukázal skutkovo vznik vecného bremena vydržaním... V tej časti v rozpore súst. § 213 ods. 1 O. s. p. zmenil odvolací súd skutkový stav zistený súdom prvého stupňa opačným hodnotením vykonaných dôkazov bez zopakovania čo i len jediného dôkazu vykonaného súdom prvého stupňa...“.

4. Proti rozsudku krajského súdu podal dovolanie sťažovateľ (ďalej aj „žalovaný“), ktorým navrhol rozsudok odvolacieho súdu vo výrokoch, ktorými bol zmenený rozsudok okresného súdu o vyporiadaní podielového spoluvlastníctva a zamietnutý vzájomný návrh na určenie práva vecného bremena, spolu s výrokom o náhrade trov zrušiť a vec v rozsahu zrušenia vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

Najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 4 Cdo 156/2007 z 21. augusta 2008 rozhodol tak, že „rozsudok Krajského súdu... z 15. januára 2007 sp. zn. 5 Co 25/2006 v napadnutej časti, vo výroku o vyporiadaní podielového spoluvlastníctva účastníkov k rodinnému domu... a v súvisiacom výroku o náhrade trov konania zrušuje a vec v rozsahu zrušenia vracia Krajskému súdu... na ďalšie konanie.

V ostatnej napadnutej časti, vo výroku o zamietnutí vzájomného návrhu žalovaného, dovolanie žalovaného zamietla.“.

Podľa názoru sťažovateľa najvyšší súd aj napriek ním uvedeným dôvodom „... dovolanie v tej časti zamietol a nielenže nenapravil hrubé pochybenie a nezákonné rozhodnutie odvolacieho súdu v tomto rozsahu, ale uvedenými dôvodmi v dovolaní sa vo svojom rozhodnutí ani nezaoberal a tieto v rozhodnutí nezdôvodnil, hoci išlo o nezákonné rozhodnutie hrubým porušením ust. § 213 ods. 1 O. s. p...“.

5. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Základné právo sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... bolo postupom a rozsudkom Najvyššieho súdu...

sp. zn. 4 Cdo 156/2007 z 21. 8. 2008 v časti o zamietnutí dovolania a Krajského súdu... č. k. 5 Co 25/2006-143 z 15. 1. 2007 v časti o zmene rozsudku a zamietnutia vzájomného návrhu žalovaného porušené.

Zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu... sp. zn. 4 Cdo 156/2007 z 21. 8. 2008 v časti o zamietnutí dovolania a rozsudok Krajského súdu... č. k. 5 Co 25/2006-143 z 15. 1. 2007 vo výroku o zmene rozsudku a zamietnutí vzájomného návrhu žalovaného a vec vracia Krajskému súdu...

Krajský súd... je povinný nahradiť sťažovateľovi náhradu trov konania z právneho zastúpenia na účet jeho právneho zástupcu... do 3 dní od doručenia nálezu (v sume, ktorá bude dodatočne vyčíslená).“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde

nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 25/2006 a jeho rozsudkom z 15. januára 2007 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cdo 156/2007 a jeho rozsudkom z 21. augusta 2008 (pozri body 1 až 5 I. časti odôvodnenia).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

1. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ predmetnou sťažnosťou okrem iného napadol postup krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 25/2006, ktoré bolo ukončené rozsudkom z 15. januára 2007, proti ktorému podal sťažovateľ dovolanie, ktoré posudzoval najvyšší súd. Vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd nemá právomoc preskúmavať napadnutý postup a rozhodnutie krajského súdu, keďže proti nemu bol prípustný opravný prostriedok, ktorý sťažovateľ využil, a o dovolaní proti nemu rozhodol najvyšší súd ako súd dovolací rozsudkom sp. zn. 4 Cdo 156/2007 z 21. augusta 2008 (pozri bod 4 I. časti odôvodnenia). Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. Pokiaľ ide o napadnutý postup a rozhodnutie najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cdo 156/2007, možno zo sťažnosti vyvodit', že sťažovateľ vidí porušenie svojho základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spôsobe, akým sa najvyšší súd vysporiadal s v predmetnej veci vykonanými dôkazmi v rámci ich hodnotenia a následného vyvodenia zodpovedajúcich skutkových a právnych záverov v jeho meritórnom konečnom rozhodnutí.

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Obdobne čl. 6 ods. 1 dohovoru zahŕňa „právo na súd“, to znamená právo začať konanie na súde v „občianskoprávných veciach“ ako jeden z jeho aspektov. K nemu pristupujú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu, zloženie súdu a vedenie procesu. Kvalita procesu zahrnutá v práve na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru je zabezpečená zárukami procesného a inštitucionálneho charakteru (III. ÚS 136/03).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou

garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03).

Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným rozsudkom najvyššieho súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov.

V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci najvyššieho súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o sťažovateľovom dovolaní sp. zn. 4 Cdo 156/2007 z 21. augusta 2008 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy a dohovoru.

Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom rozsudku najvyššieho súdu dospel k záveru, že tento svoje rozhodnutie náležite odôvodnil, čo vyplýva aj z nasledujúcich častí odôvodnenia napadnutého rozsudku:

„Proti... rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný, navrhol ho vo výrokoch, ktorými bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa o vyporiadaní podielového spoluvlastníctva a zamietnutý vzájomný návrh na určenie práva vecného bremena, spolu s výrokom o náhrade trov konania zrušiť a vec v rozsahu zrušenia vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie z dôvodov, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci... a rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci... Odvolaciemu súdu vytkol, že v napadnutom rozhodnutí rozhodoval o zmene prvostupňového rozsudku s hrubým porušením ustanovenia § 213 ods. 1), 2), a 3) O. s. p, keď s výnimkou jediného dôkazu výsluchom svedkyne Ing. B., bez toho, aby zopakoval čo i len jediný dôkaz vykonaný súdom prvého stupňa, z dôkazov vykonaných prvostupňovým súdom vyvodil úplne opačný skutkový stav na zisťovanie najdôležitejšej skutočnosti, u ktorého z účastníkov je predpoklad účelnejšieho využitia domu ako aj na rozhodnutie o vzájomnej žalobe žalovaného na určenie vecného bremena. Pokiaľ ide

o nesprávne právne posúdenie odvolacím súdom, toto treba vidieť v nesprávnej aplikácii ustanovenia § 142 ods. 1 Občianskeho zákonníka pri stanovovaní primeranej náhrady pri vyporiadaní podielového spoluvlastníctva v rámci vyporiadania v širšom zmysle. V tejto súvislosti žalovaný uplatnil návrhom, že žiada započítať vo svoj prospech a zohľadniť zhodnotenie nehnuteľnosti o 20 000-- Sk. Je úplne nesprávny a nelogický právny záver odvolacieho súdu, že ak žalovaný nepožadoval proti žalobcovi zaplatenie zhodnotenia v sume 20 000,-- Sk, niet takéhoto návrhu z jeho strany a preto ohľadne tejto sumy nemohol odvolací súd rozhodnúť.

Žalobca sa k dovolaniu nevyjadril...

V preskúmvanej veci sa žalobca domáhal zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva nehnuteľnosti - rodinného domu špecifikovaného vyššie v odôvodnení tohto rozhodnutia a žalovaný sa vzájomným návrhom domáhal určenia práva zodpovedajúceho vecnému bremenu...

Pokiaľ ide o výrok rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorým zmenil rozsudok súdu prvého stupňa a zamietol vzájomnú žalobu na určenie práva zodpovedajúceho vecnému bremenu, ... v tejto časti je rozhodnutie odvolacieho súdu vecne správne. Ako správne odvolací súd uvádza v odôvodnení svojho rozhodnutia, podľa § 135c ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení novely vykonanej zákonom č. 131/1982 Zb. (podľa ktorého vec posudzoval aj súd prvého stupňa) vecné bremená bolo možné nadobudnúť aj výkonom práva, t. j. vydržaním. Predpoklady vydržania sú uvedené v § 135a ods. 1 citovaného Občianskeho zákonníka, v súlade s ktorým právo zodpovedajúce vecnému bremenu môže vydržať iba oprávnený držiteľ, teda ten, kto tvrdené právo vykonáva pre seba a je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že má právo k veci.

Jedným zo základných predpokladov oprávnenej držby je dobrá viera držiteľa, že mu vec alebo vykonávanie práva patrí. Dobrá viera je psychický stav držiteľa; takýto držiteľ sa domnieva, že mu vec vlastnícky patrí, alebo že má k veci právo, hoci v skutočnosti tomu tak nie je. Dobrá viera musí byť podložená konkrétnymi okolnosťami, z ktorých je možné usudzovať, že toto presvedčenie držiteľa je opodstatnené a musí trvať po celú vydržaciú dobu. Okolnosťami, ktoré môžu svedčiť pre záver o existencii dobrej viery, sú spravidla skutočnosti, týkajúce sa právneho dôvodu (titulu) nadobudnutia veci alebo práva a svedčiace o poctivosti nadobudnutia, t. j. tzv. titulu uchopenia sa držby (objektívne

oprávnený dôvod nadobudnutia držby). Oprávnená držba sa nemusí nutne opierať o existujúci právny dôvod; postačí, ak by tu bol aj domnelý (putatívny) právny dôvod. Vždy je však potrebné brať do úvahy, či držiteľ pri bežnej (normálnej) opatrnosti, ktorú možno s ohľadom na okolnosti a povahu konkrétneho prípadu od každého spravodlivo požadovať, nemal, resp. nemohol mať počas celej vydržacej doby dôvodné pochybnosti o tom, že mu vec, ktorú fakticky ovláda alebo právo, ktoré pre seba vykonáva, súčasne patrí.

Vychádzajúc z uvedených základných predpokladov oprávnenej držby odvolací súd uviedol, že žalovaný na svoje tvrdenie, že k uzavretiu dohody dedičov o tom, že každý vlastník teraz parciel č. 251, 252, 253, 254 a 255... je povinný strpieť bezodplatné užívanie týchto nehnuteľností každému vlastníkovi domu..., došlo počas či po skončení dedičského konania D 1701/63, neoznačil žiadne dôkazy. So zreteľom na to ako aj na skutkové zistenie vyplývajúce z dokazovania listinami z dedičského spisu sp. zn. D 1701/63 potom vyvodil záver, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno na preukázanie existencie právneho dôvodu nadobudnutia práva zodpovedajúceho vecnému bremenu, z ktorého dôvodu nemohlo dôjsť ani k vydržaniu tohto práva, keď pre naplnenie zákonných podmienok vydržania nestačí iba dlhodobý a nerušený výkon práva bezodplatného užívania, hoci aj so súhlasom M. H. (právnej predchodkyne žalobcu), ako bolo v konaní zistené. S týmto záverom odvolacieho súdu sa dovolací súd stotožňuje. K tomu dovolací súd dodáva, že v konaní nespochybný dlhodobý a nerušený výkon práva bezodplatného užívania vyššie označených nehnuteľností žalovaným (a pred ním jeho právnu predchodkyňou) so súhlasom žalobcu (a pred ním jeho právnej predchodkyne), vykazuje iba znaky oprávnenej detencie, pretože tak právna predchodkyňa žalovaného ako aj sám žalovaný vykonávali oprávnenie uvedené nehnuteľnosti užívať s vedomím, že im nepatria, v medziach daných im vlastníkom pozemku.

Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu... v ostatnej napadnutej časti, vo výroku o zamietnutí vzájomného návrhu žalovaného dovolanie žalovaného zamietol (§ 243b ods. 1 veta pred bodkočiarkou).“

Predmetné rozhodnutie (jeho odôvodnenie) obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím

ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že najvyšší súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého dovolacieho rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní. Pretože namietané rozhodnutie najvyššieho súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru najvyššieho súdu.

Ústavný súd v tejto súvislosti ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inšinciou v systéme všeobecného súdnictva.

Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi rozhodnutím (a odôvodnením rozhodnutia najvyššieho súdu) a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. IV. ÚS 112/05).

Pretože ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde dospel k záveru, že účinky výkonu právomoci najvyššieho súdu v danom prípade sú zlúčiteľné so sťažovateľom označenými právami, sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd nepovažoval za potrebné zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v petite jeho sťažnosti.

V závere ústavný súd poznamenáva, že v zmysle § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je viazaný návrhom sťažovateľa (v danom prípade kvalifikovane zastúpeného advokátom), t. j. námietkami uvedenými v petite sťažnosti. Nezaoberal sa preto ďalšími pripomienkami sťažovateľa vyplývajúcimi z obsahu jeho sťažnosti. Pokiaľ sťažovateľ namietal aj skutočnosti a právne závery týkajúce sa zrušujúcej časti rozsudku najvyššieho súdu, ústavný súd navyše dodáva, že v tejto časti nie je daná jeho právomoc na prerokovanie veci podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, keďže o veci po jej zrušení a vrátení krajskému súdu bude o nej tento ďalej konať a rozhodovať.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. februára 2009

